

[Poul Møller.]

det høje ting til at forebringe deres valgkredsens ønsker om det ene eller det andet. Det er så finansministerens opgave, når han får ønskerne forebragt, at se, om de kan tilpasses helheden, sige ja eller nej, alt efter som helheden kræver det. Vore medlemmer har naturligvis ret til ud fra deres synspunkter og ud fra deres valgkredsens interesser at forebringe sager for regeringen. Den højtærede finansminister vil sikkert give mig ret i, at det ville være helt urimeligt, om de ugudelige skulle have hele lammestegen! Det ville det jo føre til, hvis vi andre overhovedet ikke måtte aflægge besøg hos en minister. Det kan jo være, at vi må drage en sådan skillelinje i dansk politik, at en oppositions folketingsmedlemmer fremtidig ikke ulejlig ministeren med nogen som helst sag eller noget som helst ønske. Men så må vi også meddele vore vælgere, at regeringen har indtaget det standpunkt, at hvis det ikke er socialdemokratiske eller radikale folketingsmedlemmer, der fremfører sagerne, vil de ikke blive taget under behandling. . . . (Afbrydelse). . . . Nå, vi skal stadig komme til ministeren; ja men så skal vi heller ikke have nogen skoser, fordi vi kommer der, går jeg ud fra. Finansministeren må søge at passe sagerne ind i helheden og afgøre, om der er råd dertil eller ikke. De enkelte folketingsmedlemmer kan jo ikke se, om nogle tusinde kroner merudgift kan passes ind i den finansielle helhed.

Hvad skattelettelserne angår, siger regeringen, at den foreslog dem udskudt. Det erkender jeg, det gjorde man. Regeringen foreslog, at det, som man var enig om skulle træde i kraft i år, først skulle træde i kraft næste år. Men man gav os ikke nogen som helst fornuftig forklaring med hensyn til, om vi ikke til næste år ville møde den samme indstilling. Omsen fik vi i fjor, den har vi betalt nu et år, og den skal vi betale et år til. Hvorfor i alverden skulle forholdene blive så meget bedre næste år; at finansministeren ville blive i stand til at gennemføre skattelettelsen næste år? Hvorfor skulle ikke det ærede medlem hr. Peter Nielsen acceptere dette tilbud og derefter sige: vi tror ikke på nogen skattelettelse næste år? Hvorfor skulle

den højtærede økonomiminister ikke sige: det ville være helt uforsvarligt til næste år at give skattelettelse? Hvorfor skulle vi ikke opleve det samme næste år, som vi har oplevet i år? Naturligvis ville vi komme til at opleve det samme. Til næste år stiger lønningerne yderligere — og betydeligt mere end i år, og man ville nok på dette grundlag sige: nu, da lønningerne skal stige så meget i henhold til den helhedsløsning, vi har fået gennemført, går det slet ikke an i det andet år af overenskomstperioden samtidig at gennemføre en skattelettelse. Den højtærede finansminister må sikkert give mig ret i, at over for en regering, der kommer og siger: vi kan desværre ikke opfylde det løfte, vi gav i fjor, men vi vil gøre det til næste år — når der ikke er noget som helst økonomisk, der tyder på, at det skal blive bedre næste år — må oppositionen sige: nej tak, vi holder fast ved, hvad vi har fået af tilsagn. Og så må regeringen, hvis den er bange, foreslå andre foranstaltninger, således som den nu gør det.

Spørgsmålet om de højere lønninger har jeg stillet tidligere, men den højtærede finansminister kan naturligvis ikke forklare, hvorfor vi skulle have råd til højere lønninger næste år; det kan han ikke, og det er der ingen, der kan.

Så var den højtærede minister også inde på spørgsmålet om udgiftsloftet. Jeg vil i den forbindelse gerne stille regeringen det spørgsmål: det, som var en nødvendighed sidste år og som også af regeringen blev erkendt som en nødvendighed, at skabe et udgiftsloft på omkring 8.600 mill. kr., hvorfor er det ikke en nødvendighed i det kommende år? Overhovedet intet loft, og et budget på 10.300 mill. kr.! Hvad er det for økonomiske forhold, der har forandret sig så meget, at den tilbageholdenhed i den offentlige investeringspolitik, i det offentlige politik i det hele taget, som man selv erkendte som nødvendig i fjor, ikke er nødvendig i det kommende år? Er det det, at man har fået lønforhøjelser, at man har fået pristalstillæg, som gør, at man anser det for unødvendigt, at staten prøver at fastholde dette udgiftsstop?

Finansministeren vender stadig tilbage til, at man samtidig nedskærer den private efterspørgsel, og dermed sker der ikke så